

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
19:03	20:02	20:43
19:00	20:04	20:47
19:03	20:02	20:44

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

שבת קודש

השבת היא היסוד של כל היהדות ומי שאינו שומר שבת אינו יהודי

ברכת המזון

הדרך המובילה את הלחם מהמאפייה אל שולחנו, רצופה מקטרגים שמיימים, הטוענים בלהט שאיננו זכאים, שלא מגיעה לנו פרנסה, שאיננו ראויים לשפע משמיים, שלא מגיע לנו לאכול ולשבו! וכנגדם, בעת שהברכה בוקעת מפינו – נבקעים שערי שמיים, ומושפעת עלינו פרנסה ברוח לב!

כמה כדאי להכיר את כוחה של הברכה על המזון, ובפרט בתקופה זו, כאשר היוקר מאמיר ועול הפרנסה מכביד, כמה כדאי להשקיע את הכוחות במה שפותח לנו את שערי השפע! הרי בכוח הברכה הזו אנו זוכים לשפע הפרנסה, בזכותה אנו זוכים למזון ברווח. הבה נברך בכבוד ראש, מתוך הכתב, בכוונה עצומה ובהתלהבות, כי הברכה הזו היא לא רק תודה על המזון שאכלנו – היא גם פותחת בפנינו את שערי השפע להמשך השפעת טובה וברכה!

ולא כח זה בלבד טמון בברכת המזון, שהרי ידועים דברי התשב"ץ שבברכת המזון מופיעות כל אותיות האל"ף בי"ת, זולת האות פ. כי המברך ברכת המזון בכוונה, אין המזיקים שבשמם מצויה האות פ שולטים בו – ואלו הם: אף, קצף, נגף, שצף! נמצינו למדים, שמלבד הפרנסה הבאה על ידי ברכת המזון, עוד יש בה, שהיא מהווה תעודת ביטוח מפני מזיקים ומרעין בישין, ובידינו להינצל מהם בזכותה!

אחים יקרים! ברכת המזון, וברכות בכלל, היא מצוה שגרתית ויומיומית מצויה, עד שפעמים אנו עשויים לשכוח את יקר גדולתה. גם העת בה מברכים – לפני האכילה ולאחריה, בה לעתים אנו ממהרים, מסדרים את האוכל או מנקים את השולחן לאחריו. הבה לא ניתן לזכות העילאית של הברכה לחמוק מאיתנו כבדרך אגב, הבה נקיים מצוה זו שכה רבת השפעה היא, בכל תשומת הלב הראויה!

(הרב אשר קובלסקי)

כעמל התורה, זה לא אמצעי לדבר אחר, זו המטרה, לעמול בתורה תמיד, להיות דבק בה' וברצונו. אתה כל הזמן שואף לדבר אחד, להדבק בתורה עוד ועוד. אדם שומר את העיניים שלו, עמל בתורה, מדקדק במצוות, משפר את המידות שלו, כך הוא מתקדש והולך, מתקדש והולך, וזוכה לדרגות גבוהות. אבל מי שמחלל שבת אומר ה"זה"ק, אין לו נפש קדושה יש לו נפש בהמית, מה שיש לכרה יש גם לו!

אדם ביקר בל ילן, נמשל כבהמות נדמו. אדם שהדבר החשוב ביותר והיקר ביותר שיש לאדם, שזו הנשמה הקדושה שהיא מן העליונים, לא לנה אצלו, כלומר מסתלקת ממנו, הוא נשאר עם נפש בהמית, נמשל כבהמות נדמו! הוא ובהמה שוים. יש אנשים שיש להם מפלסים ויאכטות מכוניות ומסוקים, אבל הם לא בני אדם, הם ארנבת או עכבר. אדם צריך לפחד, אם אין שבת אין כלום, צריך לרקוד שיש לנו כזה דבר נפלא כמו שבת קודש.

שבת קודש, לימוד התורה, אלו היסודות של עם ישראל, היסודות האיתנים. וכתוב ששעת לימוד התורה בשבת כמו אלף שעות בימות החול. א"כ שעה זה כארבעים יום בחול! שעה של לימוד קבלה בחול זה כשנה לימוד גמרא! ובשבת קודש כמו שבעים שנה! נבין מזה כמה גדולה מעלת שבת קודש! אדם הלומד קבלה איזה אור גדול נשפך עליו, הרי כל העולם הזה בטל ומבוטל, איזו מתיקות נפלאה יש בלימוד התורה ובפרט בשבת קודש, איזה אור עליון יורד על האדם. שבת קודש! שבת קודש!

הרבה פעמים באים אלי אנשים למשרד. ואני שואל אותם, אתה שומר שבת? הם מודים שלא. אני שואל אותם אתה אוכל חזיר? והם אומרים לי "אני יהודי כבוד הרב!" ואני אומר לו יהי רצון שתאכל כל יום כמה חזירים ולא תחלל שבת אחת, המחלל שבת חייב סקילה המיתה החמורה ביותר מכל הארבע מיתות ב"ד! וחזיר אינו אלא לאו! רק מלקות! חזיר לעומת שבת זה כמו קפצון לעומת אטום. רק שלא ילמד מזה גם לאכול חזיר. קח מסקנות ותבין כמה חמורה היא מצות שבת.

שנזכה לשמור את השבת כהלכתה אמנ!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

כתוב בתהילים: אדם ביקר בל ילן, נמשל כבהמות נדמו. אומר ה"זה"ק, אדם שהדבר היקר ביותר שלו, לא לן אצלו, הוא נמשל כבהמות. מה הדבר הכי חשוב לאדם? זו הנשמה שלו, ואם הוא מחלל שבת הרי הנשמה לא לנה אצלו, אין לו נשמה! רק נפש בהמית!

יש נפש רוח נשמה, חיה ויחידה, נפש רוח נשמה ר"ת נר"ן. אדם ירא שמים מקדש ומצחצח את כל האיברים והגידים שלו, מתקדש בקדושת התורה והמצוות. "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו", אדם שומר שבת יש לו נפש קדושה, כשלומד תורה ומקיים המצוות בשמחה זוכה לרוח קדושה, וכשעולה ומתעלה מאד זוכה לדרגה גבוהה מאד ויש לו נשמה קדושה. ויש דרגות גבוהות מזה ליחידי סגולה, העמלים לקדש ולצחצח עצמם יותר ויותר, והם זוכים ל"חיה" ול"יחידה". נר"ן שוכנים בגוף, אבל חיה ויחידה הם מרוממים למעלה מן הגוף, סביב הגוף, כיון שהם כ"כ קדושים וגבוהים אם

זה יכנס בגוף האדם, ואפילו האדם הצדיק ביותר, הגוף יתבטל, שלא יוכל לעמוד בקדושת החיה ויחידה.

נבין לאיזה דרגות אדם יכול להגיע, עד היכן אפשר להתרומם, אפשר לשאוף קדימה קדימה, להתעלות עוד ועוד לעוד בחינות קדושות ובמקום זה אדם מתעסק בדברים בטלים, בבילויים ועל האש, להיות כמו בהמה. לך קדש את עצמך ותזכה לנצח נצחים. אדם עובד ביהלומים? מה המטרה שלו? כסף. נניח שהוא

מרוויח מאה, אלף, שלוש מאות אלף שח, אם נבטיח לו מיליון דולר ויעבוד עבודה קלה יותר, הוא ירוץ, הוא לא מחפש את היהלום הוא מחפש את הכסף. וכך כל עבודה היא אמצעי, להגיע לכסף, להגיע לכבוד, אבל עמלי התורה עוסקים בה בשביל ידיעת התורה, לא בשביל כסף, התורה אצל בן תורה היא מטרה ולא אמצעי, המטרה שלנו היא להדבק בתורה וברצון ה'.

"צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגא" רבותינו היו עמלים בתורה עד גיל מאה ויותר, כמו הרב שך, הרב כדורי, ועוד, זכר צדיקים לברכה. התורה היא הציור המרכזי של החיים שלנו, הם החיים שלנו. דוברמן חושב שיפגע בשיבות, שיפגע במעונות, אין דבר כזה, איש לא יעזוב את התורה שהיא החיים שלו, וילך לבטל את החיים שלו בעבודה. אוהבי ה' דבקים בתורה ולא יעזבוה בעד כל הון. ראיתם פעם נהג אוטובוס בן 90? יהלומן? למה, כי אין סיפוק ואין אושר, אין שמחת חיים

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה

להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה

לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה

לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

השפעת הרחוב

סיפור מופלא על כחה של התגברות אחת מול סחף, על שמירת הלבוש היהודי- מגיע אלינו מונצואלה הרחוקה. בונצואלה אין כמעט בחורי ישיבה ונדיר לראות שם יהודי במראה חרדי. בחור ישיבה אחד ששהה שם, הקפיד ללכת עם כובע וחליפה ברחוב. הוא לא שינה לבוש, וקידש בכך שם שמים.

יום אחד, כשהלך ברחוב פגש אותו סטודנט יהודי, ושאל אותו לפשר מראהו החרגי. הבחור הסביר לו שהוא לומד תורה בישיבה, וזהו הלבוש של היהודים בני תורה.

הסטודנט לא הכיר את המושג ישיבה, ואפילו לא ידע מהי התורה. במשך שעה וחצי דיברו השניים. בחור הישיבה הסביר שהלבוש יוצא הדופן הוא לבוש מכובד, כמו שמתאים לבן של מלך, והרי כל יהודי הוא בן של מלך מלכי המלכים. "נשיא ארצות הברית", הוא שיבר את אזנו של הסטודנט, "לא ילבש בגדים מוזנחים ועלובים, נכון? אתה רואה אותו מופיע תמיד עם מלבוש מכובד. גם אני, כבן ישיבה, הולך עם בגדים מכובדים- עם חולצה לבנה, חליפה וכובע".

"איפה נמצאת הישיבה?" שאל הסטודנט. "בליקוד".

לא עבר זמן רב, עד שהסטודנט החליט לנסוע לליקוד, לבדוק מקרוב את הישיבה המסקרנת הזאת.

אזרח של ונצואלה, שבדרום אמריקה, זקוק לויזה כדי להיכנס לארצות הברית. לאותו סטודנט היתה ויזה, והוא הגיע למעבר הגבול, אבל לא שם לב שפג תקפה של הויזה שלו. השוטרים בצד האמריקני של הגבול התייחסו אליו בחומרה, כאילו רצה להיכנס לארצות הברית במרמה.

הגיע שוטר כושי עם ניידת, הורה לו להיכנס והתחיל לנסוע. עמדו לגרש אותו בחזרה לאמריקה הדרומית.

בדרך פנה אליו השוטר, ושאל: "למה באת

לארצות הברית?"

אמר לו: "באתי ללמוד בישיבה".

"באת לישיבה?" משהו בלתי ברור השתנה, פתאום. עצר השוטר את הניידת לרגע, ואחר כך התחיל לנסוע לכיוון ההפוך.

"היי, לאן אתה לוקח אותי?" הסטודנט נבהל. פניו של השוטר הכושי משדרות אהדה. למרבה ההפתעה, הוא אומר: "אני לוקח אותך לעורך דין אחד מסוים, תשלם לו אלף דולר, והוא יוכל לארגן לך ויזה באופן מיידי, במקום". עלה הסטודנט לעורך הדין, שילם לו, וקיבל ויזה. השוטר בינתיים חיכה לו למטה בניידת.

"בוא חביבי", אומר השוטר, "אני עכשיו מונית ספיישל בשבילך. אני אסיע אותך בניידת עד תחנת הרכבת. אביא אותך לרכבת שתיקח אותך לליקוד".

הסטודנט היה מלא הכרת הטוב, אבל גם מבולבל מאוד. "אני מודה לך מאוד על כל העזרה, אבל אפשר לשאול משהו? מה קרה שהחלטת פתאום לא לגרש אותי ועוד לעזור לי כל כך הרבה?"

"תשמע סיפור, אבל סיפור חזק", אומר השוטר. הוא סיפר על תיק שתפרו לאשתו. העלילו עליה עלילה, וחייבו אותה לשלם אלפיים דולר. מאחר שלא היה באפשרותם לשלם את הסכום הזה, הכניסו אותה לכלא.

זמן מה אחר כך הלך אותו שוטר ברחוב וראה חסיד סאטמר יוצא מחנות עם תיק. פתאום הגיע בסערה בריון, ומול עיניו של השוטר התנפל על החסיד וחסף ממנו את התיק. החסיד התחיל לצעוק, ולדרוף אחרי השודד, אבל השודד היה הרבה יותר מהיר ממנו. לא היה לו סיכוי מולו. השוטר, לעומת זאת, היה בכושר טוב. הוא רדף אחרי השודד, תפס אותו, השכיב אותו על המדרכה והזמין ניידת. הוא החזיר את התיק לחסיד.

החסיד היה נרגש. הוא הודה לשוטר במילים חמות וסיפר לו שבתיק היה סכום כסף גדול מאוד.

"אין צורך להודות לי", אמר השוטר, "רק עשיתי את העבודה שלי".

"הצלת אותי", אמר החסיד, "ואני רוצה להכיר לך טובה לא רק בדיבורים".

מכיון שכך, סיפר לו השוטר: "אשתי בכלא בגלל אלפיים דולר שחסרים לי".

מיד הוציא את הכסף ונתן לו.

שאל השוטר: "איך אחזיר לך טובה על שהצלת את אשתי?"

אמר לו: "אתה לא צריך להחזיר טובה, שהרי כבר עשית לי טובה גדולה. עם זאת, אני מבקש ממך, שאם תראה פעם יהודי בצרה, תעזור לו".

"ואיך אדע למי צריך לעזור?"

"אם תראה יהודי שרוצה ללכת לישיבה, תעזור לו".

סיים השוטר ואמר לסטודנט: "כבר עשר שנים אני מחפש יהודי שיגיד לי שהוא מחפש ישיבה, ואתה הראשון שאמרת לי. אני כבר עשר שנים רוצה להחזיר טובה למי שעזר לי, ובגלל זה אני ממש שמח לעזור לך להגיע לישיבה".

הסטודנט כמעט לא האמין למשמע אזניו. הרצון שלו להגיע לישיבה ולעמוד על טיבה התחזק פי כמה וכמה. הוא נסע לליקוד 'לבדוק את העניין' ונשאר שם. היום הוא אברך בירושלים, יש לו ב"ה אישה וילדים שהולכים בדרך התורה.

וממה התחיל הכל?

מהלבוש של בן הישיבה שהלך עם כובע וחליפה בונצואלה.

"שהיו מצויינים שם"...

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר ססלי

חופשה כהלכה

שאלה: האם מותר לאכול ולשתות עם כלי הסעודה שבאולמות, מסעדות, ובתי מלון, וכדומה?

כשחזרו אנשי הצבא מנקמת ה' במדין, (על שהחטיאו המדינים את עם ישראל ביומה, כעצת בלעם בשביל שימותו ישראל במגיפה). אמר להם אלעזר הכהן, זאת תקת התורה אשר צוה ה' את משה. אף את הזהב ואת הפספס את הנחשת את הברזל את הברזל ואת העפרת. כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש "וטהר" אף במי נדה יתחטא וכו'. (במדבר לא, כא-כג) דהיינו שכל הכלים שצלו או בישלו בהם אנשי מדין, צריך להעביר באש (להוציא טעם הנבלות והטרפות שנבלע בכלי) והוסיפה התורה, "וטהר", דהיינו שצריך להטביל אותם במקוה.

ואמרו חכמי התלמוד, אין חיוב טבילת כלים אלא בלקוחין (שהם לגמרי שלו), וכמעשה שהיה במדין (שהיו לגמרי להם לישראל הכלים), אבל שאולין פטורין מן הטבילה. וכתבו הראשונים שהוא הדין לשכורים.

אמנם מאחרונים הראשונים כתבו שאם ישראל קנה מן הגוי והשאילו לחבירו, אסור לשני להשתמש בו בלא טבילה, כיון שכבר נתחייב ביד הראשון. אבל אם הישראל קנה בשביל לחתוך דפים וכדומה (שכל שאינו בשביל צרכי סעודה פטור מן הטבילה), והשאיל לישראל אחר לצרכי סעודה, אין צריך להטבילו, "שהרי שאול הוא בידו". ויש מי שאומר, מכיון שאם היה רוצה הישראל הראשון להשתמש בכלי זה לצרכי סעודה, אפילו פעם אחת, היה צריך להטביל את הכלי, ולכן זה נחשב שנתחייב כבר הכלי בטבילה.

לעומתם יש אחרונים שחששו לדעת המחמירים, שצריך להטביל בלא ברכה, ואם הראשון יתחרט וירצה להשתמש בכלי זה בעצמו לצרכי סעודה, יטבול שנית את הכלי בלא ברכה. ומפוסקי אחרונים שכתבו, שגם המחמירים זהו דוקא בכלי מתכות שחיוב הטבילה שלהם הוא מהתורה.

ויש אחרונים שכתבו לדחות דעת המחמיר, שאע"פ שאסור להשתמש לצרכי סעודה אפילו פעם אחת בלא טבילה, מכל מקום בשביל שהכלי יתחייב בטבילה אצל הראשון אע"ג שהוא לא ישתמש בו אפילו פעם אחת, זה דוקא שאותו ישראל התכוין שרוב תשמישו בכלי זה הוא לצרכי סעודה, ואם אין כוונתו רק לחתוך קלפים או לסחורה, אינו טעון טבילה. ועוד כתבו לדחות שם.

ובשלחן ערוך (סי' קכ"ח) פסק, השואל או שוכר כלי מהגוי, אינו טעון טבילה. אבל אם ישראל קנאו מהגוי והשאילו לחבירו טעון בטבילה, שכבר נתחייב ביד הראשון. ויש מי שאומר, שאם לא לקחו (קנאו) הראשון לצורך סעודה, אלא לחתוך קלפים (שכותבים עליהם). וה"ה אם קנה כלים בשביל להסתחר בהם. אחרונים) וכיוצא בו, אין צריך להטבילו.

וכתבו האחרונים, מעתה נראה שבעל מסעדה שהכלים שמשמש בהם הם לצורך הלקוחות שלו, נחשב הדבר כמי שקנה אותם לסחורה, והסודע שם הרי הם כשאלים או כשכורים בידו, שרשאי לאכול ולשתות בהם בלא טבילה.

ויש שהעירו, שהרי גם בעל הבית עצמו שותה מהכוסות של המסעדה, ומיילא הכלי מתחייב בטבילה. אמנם אפשר שזהו מיעוט השימוש, ובטבילת כלים הולכים אחר רוב השימוש.

ואחרונים זמנינו העלו להקל, כיון שתשמיש כלים אלו לסחורה. ובפרט בכלים שחיובם מגזרת חכמינו זכרונם לברכה, על אף שאיסור מדבריהם חמור, מכל מקום הם הורו להקל כשיש ספק באיסור מדבריהם. ובפרט בכלים חד פעמיים שאינם מקבלים טומאה, שיש מדמים דיני טבילת כלים לדיני טומאה וטהרה. ועוד טעמים. ולכן מותר להשתמש בהם ללא טבילה. וכן פשט המנהג.

למעשה: כלי סעודה חדשים הנקחים מן הגוי צריך להטבילם במקוה קודם שישתמש בהם. מיהו טבילת כלי זכוכית הוא מדרבנן. (הליכות עולם ח"ז עמ' רנ) כלי פלסטיק אינם צריכים טבילה כלל. והמחמיר על עצמו לטבולם בלא ברכה תבא עליו ברכה. (עמ' רסא בהערה)

מסעדה שיש בהם כלים (החייבים בטבילה) הנקחים מגויים שלא נטבלו, מותר להתארח שם ולאכול ולשתות בכליהם, כי רבים מהאחרונים פוטרם אותם מדין טבילת כלי סעודה הנקנים מגויים, מפני שעיקר קנייתם למסעדה הוא לצורך מסחר, לארח בהם תיירים ועוברים ושבים, בכדי להרוויח לפרנסתם, ולא להשתמש לצרכי בעל המסעדה ובני ביתו. (עמ' רנא)

ישראל שקנה כלים חדשים (החייבים בטבילה) מן הגוי, על מנת להסתחר בהם, לא ישתמש בהם לעצמו אפילו עראי בלי טבילה, ואם הטבילם, יודיע לקונה אותם שכבר נטבלו, כדי שלא יבא לידי ברכה לבטלה. (עמ' רסח)

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

זהירות: הורים תלתיים!

מקרה בו היוצרות מתהפכים, והילד הוא זה שצריך לדאוג לשלום הוריו ולכל מחסורם, ואילו ההורים נכנסים לתפקיד של ילד חסר ישע, הוא בהכרח מקרה של משבר מסויים. אם זה קורה בגיל מבוגר, כאשר ההורה נעשה תשוש או חולה ל"ע, הרי זה מדרכו של עולם, והילד בדרך כלל כבר בוגר. אולם, אם זה קורה כשהילד בקושי החל לפרוח, זהו היפוך מאד לא בריא, המבלבל לילד את זהותו, ופוגע בהתפתחות הנפשית שלו. ולפעמים קשות. לשם התפתחות בריאה צריך שצד ההורה יהיה חזק ויציב, לא חלש ותלול.

גרוע מכך ועוד יותר מבלבל-זהות יהיה מקרה בו אחד ההורים בחר בו לתפקיד של תמיכה רגשית כאילו היה 'בן זוג'. זה יכול להתרחש אצל מי שאינו מוצא בבן זוגו אהון קשבת, או שיש מתח ביניהם, והוא בוחר בילד, בן או בת בוגרים, שיבואו 'במקום' והיו זמניים להקשיב למצוקת ההורה ולגלות הבנה למה שהוא עובר בבית.

ראיתי תוצאות עגומות של מקרים בהם הורים יצרו מעין ברית סודית נגד בן הזוג, עם אחד הילדים הבוגרים. לדוגמא: האב השמיץ את אשתו באזני בתם, והבת שהרגישה חשובה בכך שאביה סומך עליה ומשתף אותה בדברים כאלה, שיתפה פעולה והוסיפה למצוא אשמות נוספות על האם, מה שגרם לאביה הנאה רבה, אבל בכך היא הכניסה עצמה למצב מסוכן מבחינה רגשית ונפשית.

עצוב במיוחד היה לשמוע את יהונתן שתיאר לי מה הרגיש כאשר קלט מה שהוריו עשו ואיך השתמשו בו לצורכיהם. "אני מרגיש שהפכתי להיות על תקן 'אשתו' של אבי, הסומך שאשמור בסוד כל מה שהוא מספר לי על אמי, ובאותו זמן ממש - גם על תקן 'בעלה' של אמא שלי, לה שימשיתי אהון קשבת לכל צרותיה עם אבי". הוא היה קרוע בין השנים, וחשש להפר את הברית שהם כרתו עמו, כי אז מה יעשו? למי יפנו? יהונתן הפך להיות קדקוד המשולש, והרגיש שהוא צריך להחזיק את שניהם גם יחד.

צעירים הנקלעים למצב שכזה, חשים לרגע שהם 'מושיעים' בסיטואציה זו. אין הם מודעים לנוק הגדול שהדבר מחולל בנפשם. שיבוש התפקידים של ילדים הרסני במיוחד, מסלף ומעוות את הסתכלותם הבריאה על העולם ועל חיי המשפחה. במקרים רבים ילדים כאלה מפתחים חרדות כאשר הם מתבגרים, אחר שלקחו על כתפיהם הרכות עול כבד מנשוא, ובלא מעט מקרים זה מקלקל ופוגע ביכולתם לחיות בשלום ובצורה מאוזנת עם בני זוגם לאחר הנישואין.

זאת ועוד. מלבד הנזק שנגרם משיבוש התפקידים, ומסיפוח תחושות שליליות כלפי אחד ההורים, הרי עצם הסודיות הנלווית לכך, מהווה יסוד לא בריא. מאחר שהכל חייב להיות בגדר סוד, נוצרת ברית סודית עם הורה אחד - מאחורי גבו של ההורה ה'סודר'. ילד שנאלץ להסתיר 'פצצה' שכזו, מאבד את היציבות והאימון שהוא אמור לחוש בבית. בהמשך גם הוא ינצור סודות מפני אשתו וילדיו, וכך נוצרת משפחה בה שוררים ריחוק וחוסר אמון בין זה לזה.

יש הורים שמצפים מהילדים הנשואים שלהם, שיטלו חלק בעול הפרנסה של ההורים או יממנו עבורם הוצאות מיוחדות שמוטלת עליהם. זה יכול להיות הוצאות שגרתיות בחיי היומיום, או (פחות נדיר) בזמנים מיוחדים, כאשר עליהם לחתן ילד למשל, והם מבקשים מכל הילדים להטות שכם ולקחת חלק בהוצאות. הם אלה שנתנו לילדים כל החיים, ועכשיו הגיע הזמן שהילדים יחזירו להם.

במקרה שיש התאמה בין הצדדים, והילדים מסכימים לכך ועושים כן בשמחה, הרי טוב. הבעיה היא במקרים שהילדים מרגישים שההורים מגזימים ודרישותיהם עוברות את גבול הטעם הטוב. או אז מתעורר בהם כעס כלפי ההורים, וזו שאלה של זמן עד שהקשר ביניהם יעלה על שרטון. שמעתי סיפורים של ילדים שההורים דרשו בתוקף שינתנו להם את כל כספי המעשר, שימשכנו את ביתם בעבורם, או שילכו לאסוף כסף למענם. באחד המקרים הפחות שכיחים שהגיע אלי, ההורה דרש מבנו למכור את תכשיטי אשתו כדי לממן הוצאותיו.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

פחד מנישואין

ותוהא האם תצלח דרכו אשר הוא הולך בה. שזה טבע האדם שהוא חרד ופחד מפני הנעלם, כמו שאדם מפחד מחושך אף כאשר אין איש עימו כי אינו רואה את אשר לפניו.

ותפקידו להתחזק באמונה וביטחון שהינה "א-ל ישועתי אבטח ולא אפחד", ולקיים בנפשו "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך".

וכמו שפירש הרה"ח ר' אהרן לוריא זצ"ל את הלשון "השלך" על ה' יהבך על פי משל בדרך צחות, לאדם שנושא משא ופגש את ידידו בדרך ומבקש ממנו שיואיל למסור חבילתו לידי איש פלוני, הרי לפעמים חברו אינו יכול למלא בקשתו מסיבות שונות ומסרב לקבל עליו השליחות. אבל אם אינו נכנס איתו כלל בשיחה אלא משליך אליו את החבילה ומודיע לו היכן למסור אותה ומסתלק, אז הוא בטוח שהלה כבר ימלא את שליחותו.

על דרך זה בעניין הביטחון בה' יתברך אין להיכנס לשום חשבונות האם הוא כדאי והגון לכך, אלא השלך על ה' יהבך ואז בודאי הוא יכלכלך.

ההכנה העיקרית לחתן בימים שלפני הנישואין היא להגביר את האמונה וביטחון בה' יתברך שהינה א-ל ישועתי אבטח ולא אפחד, וגם כי אלך וכו' לא אירא רע כי אתה עימדי. וכמו שאמר מרן הס"ק מלכוביץ זי"ע: מבלי הקדוש ברוך הוא אי אפשר לעבור את מפתן הבית, אבל עם הקדוש ברוך הוא אפשר להבקיע את הים הגדול.

בתקופה זו צריכים לקנות הרבה אמונה וביטחון ושמחה שיעמדו לו לכל החיים, כי במשך חיי האדם עוברות עליו תקופות קשות שרק בכוח אמונה וביטחון ניתן לעמוד בהן, ועתה הזמן לאגור רוב אמונה וביטחון שיעמדו לו בכל מבחני החיים ויקוים בו: "אלוקי בן בטחתי אל אבושה".

וכידוע שביטחון הוא לא רק בעניינים גשמיים אלא גם ברוחניות, שצריך להשליך יהבו על ה' יתברך שינחהו בדרך אמת. וגם אם ידע אינש בנפשיה שאינו הגון ואינו כדאי ישים מבטחו בה' יתברך שלא יעזבהו ולא יטשיהו, והמאמין לא יחוש. וכמו שכתב הרמב"ן בספר אמונה וביטחון על הפסוק "בטח בה' ועשה טוב", שהקדים "בטח בה'" ל"עשה טוב" לומר לך שאפילו רשע שאין בידו מעשים טובים אם בוטח בה' חסד יסובבנו.

ככל שמתקרבת תקופת הנישואין מטבע האדם להיות חרד ודואג לקראת הבאות, שאינו יודע לקראת מה הוא הולך ומה מצפה לו, ועומד

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרר באתר ישיבת אור דוד

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם
שיעור המוסר הגדול בתבל

מפי הקול חוצב הלהבות

הרה"ג דניאל זר שליט"א

בכל יום רביעי בשעה 22:00
ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15

מקום מסודר לנשים

משודר בליון ובאתרנו Rabenu.co.il

מועבר בקול הלשון 03-6171111